

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

2. Falsóq[ue] supponi ad ea jura, quæ nec præscribi, nec alienari possint, pertinere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

cumque deberi sibi vellet, nec alio titulo, quàm cœlestis cujusdam privilegij, quod nec probare posset, nec exhibere? Hoc Galli fecerunt.

II. Opponitur 2. Jus Regaliæ nec alienari à Regibus potest, nec ab alijs præscribi; pertinet enim ad jura Coronæ, quibus renuntiare Reges non possunt, adeò ut ne juramenta valeant, quæ hujusmodi alienationibus confirmandis adhibentur, ut Innocentius III. in celebri sua Decretali (a) definit; nullæ ergo Ecclesiæ aut privilegio, aut præscriptione, quo minùs Regaliæ subjaceant, tueri se possunt.

17. In hac argumentatione duæ propositiones assumuntur, quarum utraque falsa; saltem in eo sensu, quem Adversarij intendunt, ut facile intelligas, quàm vera sit conclusio ex falsis principijs illata. Sunt aliqua jura Regiæ Dignitati adeò intima, & innexa, ut deponi non possint, nisi abdicatâ majestâte; qui enim jure belli, & pacis, indicendi remittendique tributi, gratias, & supplicia flatuendi cederet, non Rex, sed subditus esset, nec suo, sed alieno imperio viveret; & hujusmodi jura non posse alienari ultrò concedimus: sed negamus, Regaliâ tale jus esse; quot enim Reges sine hoc jure vivunt, integrâ tamen, & florente majestâte? An Clodovæus, Pipinus, Carolus Magnus, alijque usque ad Ludovicum VII. Reges non erant, quia Regaliæ expertes? Non ergo Regalia ejus naturæ jus est, sine quo conservari majestas non possit. Sunt alia, quæ ad jus Regium pertinent, quæque in causas profanas alienari non possunt, sed in sacras, & præsertim Ecclesias: quæ enim in Deum transferuntur, ejusque divinæ Gloriæ propagandæ adhibentur, non alienari, sed ei, cujus aliàs sunt, reddi censentur: nec hujusmodi donationibus Regna, & æraria minuuntur, implentur potiùs, Deo nunquam ingrato, & semper beneficijs vincente, quod exempla Constantini, Clodovæi, Caroli Magni, aliorumque satis ostendunt. (b) *Tuum Domine Regnum, inquit piissimus David, tua victoria, & tu es super omnes Principes, tua divitiæ, & tua est gloria, & tua sunt omnia, & quæ de manu tua accepimus, dedimus tibi.*

Hæc ergo, quæ Ecclesijs, aliisque pijs causis à Regibus donata sunt, non posse revocari, certa sententia est, & à Gallis admittenda.

O

hi

(a) Innoc. III. in cap. intellecto. de jurejur. (b) Paralip. lib. I. cap. ult.

Gallia
Vindicata
G III
23

hi enim antiquos Canones venerari se profiterentur, & illis libertatem suam Gallicanam, velut basibus imponunt: at Canones Concilij VIII. Oecumenici ita loquuntur: (a) *Placuit huic sanctæ, & magnæ Synodo, ut res, vel privilegia, quæ Dei Ecclesijs ex longa consuetudine pertinent, sive ab Imperatoribus, sive ab alijs DEI cultoribus, in scriptis, vel sine scriptis, donata, & ab eis per triginta annos possessa sunt, nequaquam quacūque Persona secularis per potestatem subtrahat, aut per argumenta qualibet auferat. Quicquid ergo secularium contra præsentem definitionem egerit, tanquam sacrilegus judicatur, & donec se correxerit, & Ecclesiæ propria Privilegia restituerit, anathema sit.*

Idem suis Nepotibus S. Ludovicus in Pragmatica Sanctione accuratè, enixèque commendat, ejus verba sunt: (b) *Item libertatem, franchisias, immunitates, jura, & privilegia per Francorum Reges Prædecessores nostros, Ecclesijs, & Personis Ecclesiasticis Regni nostri concessas, & concessa, innovamus, laudamus, approbamus, & officarijs, ac subditis nostris præsentibus, & futuris districte præcipiendo mandamus, quatenus omnia, & singula diligenter, & attentè servent, &c.*

Idem Sanctus Rex Philippo Audaci filio hæc monita reliquit jam moriturus: (c) *Cave, inquit, ne libertates, & Privilegia à Majoribus tuis in subditos collata unquam infringas, &c.* Et planè gloriosus ille Christianissimus, & Primogeniti Ecclesiæ filij titulus hoc ipsum convincit, obstringitque Reges Galliæ, privilegijs, aliisque juribus Ecclesijs ne exuant, quin potiùs augeant, dotentque; idque majorum exemplis, quibus nunquam magis victoriæ, opesque abundabant, quàm cum in Ecclesias profusi erant; & verò hostes tanti Regis, non amici sunt, qui omnium, quotquot in Gallico diademate fulserunt, pulcherrimam margaritam fedare aggrediuntur, Pietatem videlicet, ac Religionem Regibus Franciæ præcipuam: & perinde, ac si cum Indorum, Persarumque, non Christianissimo Rege agerent, omnia utilitate metiuntur, nulli Ecclesiæ, & honesti curâ. Ergo, ut dicebam, etiamsi daremus Regaliæ ad jus Coronæ pertinere, non idèd sequeretur, non potuisse illam in Ecclesias privilegio transferri, & istis præscribi; præsertim cum Reges Galliæ eâ die, quâ sacro Oleo inunguntur, incinguntque diadema, solemni Sacramento se obstringant Episcopis, &c.

(a) Concil. VIII. Oecum. can. 18. (b) Pragmat. Sanctio Ludov. IX. de Anno 1268. (c) Joinville in Vita.

& Ecclesijs Canonica Privilegia conservandi; at verò, quod Privilegium magis canonicum esse potest, quàm quod tot Canonibus, Decretisque Patrum, præsertim ultimo Lugdunensi Concilio, tam sanctè Ecclesijs assertum, & gravissimis pœnis sancitum est? Regem ergo Sacrilegum faciunt potentia obtentu. Cæterùm & illud in viris eruditis, quales sunt, qui Regaliam extendunt, mirum est in re tanti momenti, & Principis animam implicante, tam levi, vanoque argumento niti, ut quod probare oportebat, supponere cogantur: *Non potest, inquit, Rex jura Gallica Corona alienare, nec Ecclesia ea præscribere.*

Demus. *Atqui Regalia pertinet ad Jura Corona, & Reges eam alienassent, si Ecclesijs cessissent.* Atqui in hac propositione omnia supponuntur, quæ probari debebant. Supponitis dari Jus Regalia in eas Ecclesias, quæ nunquam hoc onus subierunt; at hoc probandum erat, nam hic certatur. Supponitis hoc Jus Regalia quoad eas Ecclesias, quæ hæcenus exemptæ fuerant, à Regibus alienatum esse; at hoc quoque probandum erat, nihil enim magis negamus; quæ enim poterat à Regibus alienari, quod Reges nunquam possederant? quod ad Reges nunquam spectavit? & Ecclesiæ qui poterant Jus illud præscribere, quo nunquam caruerant, & quo tanquam proprio, innatòque gaudebant? nemo enim rem suam præscribit. Supponunt ergo, quæ probari debebant, & tamen velut acie victores, servire Ecclesias jubent, eamque Libertatem Ecclesijs adimunt, quam ne vilissimo possent: idque facinus prædicant Christianissimo Rege, Ecclesiæque Primogenito dignum; quod quàm dissentiat ab illius pietate, nihil attinet dicere.

III. *Opponitur 3.* Per Concordata, seu Transactionem inter Leonem X. Pontificem Maximum, & Franciscum I. Gallia Regem, Jus ad omnes Episcopatus, & Abbantias nominandi, præsentandique ad Reges translatum est, sublatis electionibus; ergo vi Concordatorum redijt antiqua potestas, quæ Reges primi, secundique stemmatis omnia Beneficia, & pro arbitrio dispensabant, idque non aliquibus tantùm locis, sed toto Regno; atqui dispensatio Beneficiorum primum Regalia caput, præcipuumque constituit.

IV. *Hæc Ratio iterum ex falsis principijs contextitur; supponit enim primi secundique stemmatis Reges omnia Beneficia contulisse,*